UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

8 päivänä lokakuuta 2025*

Energia – Sähkön sisämarkkinat – Sähköjärjestelmän tasehallintaa koskevat suuntaviivat – Asetuksen (EU) 2017/2195 1 artikla – Epätasapainon netotusprosessin eurooppalainen kauppapaikka – Se, ettei Sveitsin siirtoverkonhaltija ole mukana – ACERin päätös kauppapaikan täytäntöönpanopuitteiden muuttamisesta – Valitus ACERin valituslautakunnalle – Muutoksenhakua koskevat erityiset edellytykset ja yksityiskohtaiset säännöt – Asetuksen (EU) 2019/942 28 artikla – Tutkimatta jättäminen valituslautakunnassa asiavaltuuden puuttumisen vuoksi – Kysymys siitä, koskeeko toimi kantajaa suoraan ja erikseen

Asiassa T-556/23,

Swissgrid AG, kotipaikka Aarau (Sveitsi), edustajinaan asianajajat P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen, V. Lefever ja V. Ion,

kantajana,

vastaan

Energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyövirasto (ACER), asiamiehinään P. Martinet ja E. Tremmel, avustajinaan asianajajat B. Creve ja T. Kölsch,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään O. Beynet, T. Scharf, B. De Meester ja C. Hödlmayr,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien päätösneuvottelussa kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Škvařilová-Pelzl sekä tuomarit I. Nõmm (esittelevä tuomari), G. Steinfatt, D. Kukovec ja R. Meyer,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Kurme,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 12.3.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantaja Swissgrid AG vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan kumoamaan Euroopan unionin energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyöviraston (ACER) valituslautakunnan 29.6.2023 tekemän päätöksen A-009-2022, jolla jätettiin tutkimatta valitus 30.9.2022 tehdystä ACERin päätöksestä 16/2022 (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asian tausta

2 Kantaja on Sveitsin oikeuden mukaisesti perustettu osakeyhtiö, joka on Sveitsin ainoa sähkön siirtoverkon haltija (jäljempänä siirtoverkonhaltija).

3 Kantaja on ollut vuodesta 2012 lähtien mukana International Grid Control Cooperationissa (IGCC), joka on siirtoverkonhaltijoiden välinen yhteistyörakenne, jonka tarkoituksena on optimoida taajuuden palautusreservien automatisoitu hallinnointi epätasapainon netotusprosessin avulla. Vuonna 2016 tehtiin 11 siirtoverkonhaltijan, mukaan lukien kantaja, kesken IGCC:tä koskeva monenvälinen sopimus, jolla määritettiin niiden yhteistyön yksityiskohdat.

4 Euroopan komissio antoi verkkoon pääsyä koskevista edellytyksistä rajat ylittävässä sähkön kaupassa ja asetuksen (EY) N:o 1228/2003 kumoamisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 714/2009 (EUVL 2009, L 211, s. 15) nojalla sähköjärjestelmän tasehallintaa koskevista suuntaviivoista 23.11.2017 annetun asetuksen (EU) 2017/2195 (EUVL 2017, L 312, s. 6), jossa säädetään yhteisten eurooppalaisten kauppapaikkojen perustamisesta epätasapainon netotusprosessin toteuttamista varten ja taajuuden palautusreserveistä ja korvaavista reserveistä peräisin olevan tasesähkön vaihdon mahdollistamisesta, ja sen 22 artiklassa erityisesti epätasapainon netotusprosessin eurooppalaisesta kauppapaikasta.

5 IGCC:tä koskevan monenvälisen sopimuksen osapuolina olevat siirtoverkonhaltijat, mukaan lukien kantaja, tekivät joulukuussa 2019 IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen (jäljempänä IGCC:tä koskeva yhteistyösopimus), joka korvasi kyseisen monenvälisen sopimuksen. Yhteistyösopimuksen yläpuolella on kaikille kauppapaikoille yhteinen tasehallinnan kauppapaikkoja koskeva pääsopimus, joka tuli voimaan 1.7.2020 (jäljempänä pääsopimus).

6 ACER teki 24.6.2020 epätasapainon netotusprosessia koskevan eurooppalaisen kauppapaikan (imbalance netting process; jäljempänä IN-kauppapaikka) perustamista koskevan päätöksen 13/2020, jonka liitteenä on kyseisen kauppapaikan täytäntöönpanopuitteita koskevat säännöt (jäljempänä täytäntöönpanopuitteet).

7 Täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan j alakohdan mukaan ”jäsenenä olevalla siirtoverkonhaltijalla” tarkoitetaan ”mitä tahansa siirtoverkonhaltijaa, joka on liittynyt IN-kauppapaikkaan, mukaan lukien useista eri jäsenvaltioiden tai kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoista koostuvien [taajuudensäätö]alueiden siirtoverkonhaltijat”, ja sen 2 artiklan 1 kohdan l alakohdan mukaan ”osallistuvalla siirtoverkonhaltijalla” tarkoitetaan ”jäsenenä olevaa siirtoverkonhaltijaa, joka käyttää IN-kauppapaikkaa epätasapainon netotusprosessin toteuttamiseksi suunniteltuja tasesähkön vaihtoja varten”.

8 Täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan f alakohdassa mainittiin, että IGCC ”oli IN-kauppapaikkaa kohti kehittyvä täytäntöönpanohanke”, ja sen 5 artiklan 2 kohdassa määrättiin, että ”jäseninä olevat siirtoverkonhaltijat sopivat toteuttavansa kaikki tarvittavat mukautukset IGCC:n toimintoihin [täytäntöönpanopuitteiden] mukaisesti”. Täytäntöönpanopuitteiden 5 artiklan 3 kohdan mukaan IN-kauppapaikan käyttöönottoa koskevan velvoitteen täyttämiseksi kaikki jäseninä olevat siirtoverkonhaltijat ”perustavat IN-kauppapaikan, joka perustuu IGCC:n täytäntöönpanohankkeeseen, joka kehittyy IN-kauppapaikaksi [täytäntöönpanopuitteiden] hyväksymisen jälkeen”.

9 Sähkön siirtoverkonhaltijoiden eurooppalainen verkosto, jäljempänä Sähkö-ENTSO, antoi 31.3.2022 ACERille täytäntöönpanopuitteiden 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti ehdotuksen kyseisten täytäntöönpanopuitteiden muuttamisesta niissä määriteltyjä tehtäviä hoitavien toimijoiden nimeämisen osalta.

10 ACER teki 30.9.2022 päätöksen 16/2022 täytäntöönpanopuitteiden muuttamisesta. Kyseisen päätöksen liitteessä I olevan 1 artiklan b alakohdassa muutettiin täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan j alakohdassa olevaa jäsenenä olevan siirtoverkonhaltijan määritelmää siten, että se kattaa vastedes ”kaikki siirtoverkonhaltijat, joihin sovelletaan asetusta [2017/2195] ja jotka ovat liittyneet IN-kauppapaikkaan, mukaan lukien useammasta siirtoverkonhaltijasta koostuvien [taajuudensäätö]alueiden siirtoverkonhaltijat”.

11 Kantaja valitti tästä päätöksestä 30.11.2022 ACERin valituslautakuntaan.

12 Valituslautakunta katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että päätös 16/2022 ei ollut toimi, joka saattoi vaikuttaa kantajan oikeusasemaan, joten ei ollut tarpeen tutkia tarkemmin, koskiko kyseinen päätös kantajaa suoraan ja erikseen Euroopan unionin energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyöviraston perustamisesta 5.6.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/942 (EUVL 2019, L 158, s. 22) 28 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, ja jätti näin ollen kantajan valituksen tutkimatta. Tarkemmin sanottuna valituslautakunta

– muistutti, että valitusten tutkittavaksi ottamista asetuksen 2019/942 28 artiklan 1 kohdan nojalla on tarkasteltava SEUT 263 artiklaa koskevan oikeuskäytännön valossa, ja päätteli tästä, että oli tarkistettava, oliko päätöksellä 16/2022 sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi

– katsoi, että asetuksesta 2017/2195 seuraa, että ainoastaan unionin oikeuden soveltamisalaan kuuluvat siirtoverkonhaltijat voivat olla mukana kyseisen asetuksen soveltamisalaan kuuluvissa kauppapaikoissa (poikkeuksena sveitsiläiset siirtoverkonhaltijat ja ainoastaan tasehallinnan standardituotteiden vaihdon eurooppalaisten kauppapaikkojen osalta edellyttäen, että komissio on tehnyt tällaisen päätöksen mainitun asetuksen 1 artiklan 7 kohdan nojalla)

– katsoi, että se, että asetuksen 2017/2195 1 artiklan 7 kohdassa säädetty menettely koski ainoastaan Sveitsin osallistumista tasesähkön standardituotteiden vaihdon eurooppalaisiin kauppapaikkoihin eikä IN-kauppapaikkaan, vahvisti päätelmää, jonka mukaan osallistumismahdollisuus oli avattu ainoastaan niille siirtoverkonhaltijoille, joihin sovelletaan unionin oikeutta

– päätteli edellä esitetystä, että päätöksellä 16/2022 ainoastaan pantiin täytäntöön asetus 2017/2195 ja että kantajan oikeusasema ei määräytynyt kyseisen päätöksen vaan asetuksen 2017/2195 perusteella

– korosti, että asetusta 2017/2195 oli sovellettu 18.12.2017 alkaen eikä sen 1 artiklaa ollut muutettu, ja katsoi, että kantajan oikeusasema oli sama päätösten 13/2020 ja 16/2022 voimassaoloaikana, joten viimeksi mainitulla päätöksellä ei muutettu sen oikeusasemaa

– korosti, ettei kantaja kuulunut päätöksen 13/2020 adressaatteihin, joten ei voitu katsoa, että se olisi menettänyt päätöksen 16/2022 seurauksena asemansa IN-kauppapaikan jäsenenä, mikä olisi voinut vaikuttaa siihen suoraan ja erikseen

– katsoi, että kantajan aikaisempaan kauppapaikkahankkeisiin tai sopimusjärjestelyihin osallistumiseen ei voitu vedota tavalla, joka johtaisi asetuksen 2017/2195 säännösten tulkinnan kyseenalaistamiseen.

Asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa ACERin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 ACER vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

16 Kantaja esittää kanteensa tueksi kolme kanneperustetta.

17 Ensimmäinen kanneperuste koskee oikeudellista virhettä asetuksen 2017/2195 tulkinnassa. Kantaja väittää, että valituslautakunta katsoi virheellisesti, että kyseinen asetus oli esteenä kantajan osallistumiselle IN-kauppapaikkaan.

18 Toinen kanneperuste koskee arviointivirhettä sovellettaessa asetuksen 2019/942 28 artiklan 1 kohtaa käsiteltävän asian tilanteeseen. Kantaja väittää, että valituslautakunta katsoi virheellisesti, että valitus oli jätettävä tutkimatta päätöksen 16/2022 osalta.

19 Kantaja esittää toissijaisesti esittämällään kolmannella kanneperusteella SEUT 277 artiklaan perustuvan asetusta 2017/2195 koskevan lainvastaisuusväitteen siltä varalta, että kyseistä asetusta olisi tulkittava siten, että siinä kielletään kantajan osallistuminen IN-kauppapaikkaan.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee oikeudellista virhettä asetuksen N:o 2017/2195 tulkinnassa

20 Kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen perustelua, jonka mukaan asetus 2017/2195 on esteenä Sveitsin osallistumiselle IN-kauppapaikkaan, rasittaa oikeudellinen virhe. Se väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että päätelmä perustuu asetuksen 2017/2195 virheelliseen tulkintaan. Toisessa osassa se riitauttaa erityisesti asetuksen 2017/2195 1 artiklan 6 ja 7 kohdan tulkinnan.

21 Komissio ja ACER katsovat, ettei kyseiseen riidanalaisen päätöksen perusteluun liity oikeudellista virhettä.

22 Nyt käsiteltävän kanneperusteen molemmat osat, joita on tarkasteltava yhdessä, edellyttävät sen tutkimista, katsoiko valituslautakunta perustellusti, että asetuksen 2017/2195 1 artiklassa, joka koskee kyseisen asetuksen kohdetta ja soveltamisalaa, suljetaan pois kantajan osallistuminen sen 22 artiklassa tarkoitettuun IN-kauppapaikkaan.

23 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (ks. tuomio 14.3.2024, VR Bank Ravensburg-Weingarten, C-536/22, EU:C:2024:234, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 On mainittava, että asetuksen 2017/2195 1 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että ”tätä asetusta sovelletaan siirtoverkonhaltijoihin, jakeluverkonhaltijoihin, mukaan lukien suljetut jakeluverkot, sääntelyviranomaisiin, [ACERiin], [Sähkö-ENTSOon], kolmansiin osapuoliin, joille on siirretty tai annettu vastuita, ja muihin markkinaosapuoliin”.

25 Asetuksen 2017/2195 1 artiklan 6 kohdassa puolestaan säädetään, että ”tasesähkön standardituotteiden vaihdon eurooppalaiset kauppapaikat voidaan avata Sveitsissä toimiville siirtoverkonhaltijoille edellyttäen, että sen kansallisessa lainsäädännössä pannaan täytäntöön sähkömarkkinoita koskevan unionin lainsäädännön keskeiset säännökset ja että unionin ja Sveitsin välisestä sähköyhteistyöstä on tehty hallitustenvälinen sopimus, tai jos Sveitsin jättäminen kauppapaikkojen ulkopuolelle voi johtaa sellaisiin Sveitsin kautta kulkeviin suunnittelemattomiin fyysisiin sähkövirtauksiin, jotka voivat vaarantaa alueen sähköjärjestelmän käyttövarmuuden”.

26 Asetuksen 2017/2195 1 artiklan 7 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Komissio päättää Sveitsin osallistumisesta tasesähkön standardituotteiden vaihdon eurooppalaisiin kauppapaikkoihin [ACERin] ja kaikkien siirtoverkonhaltijoiden antaman lausunnon perusteella 4 artiklan 3 kohdassa säädettyjen menettelyjen mukaisesti sillä edellytyksellä, että 6 kohdassa säädetyt ehdot täyttyvät. Sveitsin siirtoverkonhaltijoiden oikeuksien ja velvollisuuksien on oltava yhdenmukaisia unionissa toimivien siirtoverkonhaltijoiden oikeuksien ja velvollisuuksien kanssa, jotta tasehallintamarkkinat voivat toimia sujuvasti unionin tasolla ja luodaan tasapuoliset toimintaedellytykset kaikille sidosryhmille.”

27 Asetuksen 2017/2195 sanamuodon mukaisesta ja kontekstuaalisesta tulkinnasta on todettava, että vaikka kyseisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa ei viitata nimenomaisesti ainoastaan unionin siirtoverkonhaltijoihin, sen 1 artiklan 6 ja 7 kohdassa säädetään tilanteista ja yksityiskohtaisista säännöistä, joiden mukaisesti sveitsiläiset siirtoverkonhaltijat voisivat saada komission päätöksen nojalla osallistua joihinkin kyseisessä asetuksessa tarkoitettuihin kauppapaikkoihin.

28 Tällaista komissiolle tunnustettua mahdollisuutta hyväksyä ainoastaan sveitsiläisten siirtoverkonhaltijoiden osallistuminen tiettyihin kauppapaikkoihin – ja tämäkin vain tietyin edellytyksin – voidaan tulkita ainoastaan poikkeuksena, joka on osoitus sellaisen periaatteellisen säännön puuttumisen, joka mahdollistaisi unionin ulkopuolisten siirtoverkonhaltijoiden osallistumisen asetuksessa 2017/2195 tarkoitettuihin kauppapaikkoihin, mukaan lukien 22 artiklassa tarkoitettu IN-kauppapaikka.

29 Lisäksi on mainittava, että tätä päätelmää tukee asetuksen 2017/2195 teleologinen tulkinta, koska sen johdanto-osan ensimmäisestä ja kymmenennestä perustelukappaleesta ilmenee, että asetuksella pyritään luomaan täysin toimivat ja yhteiset energian sisämarkkinat.

30 Tältä osin on mainittava, että komissio tarkoitti, että kauppapaikkoihin osallistuviin siirtoverkonhaltijoihin sovelletaan oikeudenmukaisia sääntöjä. Tällainen tavoite ilmaistaan asetuksen 2017/2195 johdanto-osan kahdeksannessa perustelukappaleessa, jonka mukaan ”tasehallintaan liittyviä ehtoja ja edellytyksiä koskevissa säännöissä – – varmistetaan riittävä kilpailu, joka perustuu markkinaosapuolten tasapuolisiin toimintaedellytyksiin”. Tämä tavoite ilmenee myös asetuksen 2017/2195 19 artiklan 3 kohdan d alakohdasta, 20 artiklan 3 kohdan d alakohdasta, 21 artiklan 3 kohdan d alakohdasta ja 22 artiklan 3 kohdan d alakohdasta, joiden mukaan eri kauppapaikkoja koskevat säännöt ”perustuvat syrjimättömyyden periaatteeseen ja [niillä] varmistetaan, että kaikkia jäseninä olevia siirtoverkonhaltijoita kohdellaan tasapuolisesti eikä yksikään siirtoverkonhaltija saa perusteetonta taloudellista hyötyä osallistumisesta eurooppalaisen kauppapaikan toimintoihin”.

31 Kuten unionin tuomioistuimella on ollut tilaisuus korostaa, kieltäytymällä Euroopan talousalueesta (ETA) tehdystä sopimuksesta Sveitsin valaliitto päätti olla sitoutumatta sellaisen yhtenäisen, yhteismarkkinat sisältävän taloudellisen kokonaisuuden luomiseen, joka perustuu jäsenvaltioiden yhteisiin sääntöihin, minkä sijaan se piti parempana unionin ja sen jäsenvaltioiden kanssa tietyillä aloilla tehtäviä kahdenvälisiä sopimuksia. Sveitsin valaliitto ei siksi liittynyt osaksi unionin sisämarkkinoita (tuomio 12.11.2009, Grimme, C-351/08, EU:C:2009:697, 27 kohta ja tuomio 7.3.2013, Sveitsi v. komissio, C-547/10 P, EU:C:2013:139, 78 ja 79 kohta).

32 Koska sveitsiläisiin siirtoverkonhaltijoihin ei näin ollen sovelleta samoja sääntöjä kuin unionin jäsenvaltioiden siirtoverkonhaltijoihin, niiden sulkeminen asetuksessa 2017/2195 tarkoitettujen kauppapaikkojen ulkopuolelle – sillä muistutuksella, että vaihtoehtoinen kahdenvälinen järjestely on edelleen mahdollinen – on täysin perusteltua kyseisellä asetuksella tavoiteltuun päämäärään nähden.

33 Tästä seuraa, ettei valituslautakunta tehnyt kantajan väittämää oikeudellista virhettä, kun se totesi riidanalaisen päätöksen 52–57 perustelukappaleessa, että sveitsiläisten siirtoverkonhaltijoiden osallistuminen oli asetuksen 2017/2195 1 artiklan 6 ja 7 kohdassa tarkoitettuja tilanteita lukuun ottamatta poissuljettua.

34 Kantajan perustelut eivät horjuta tätä päätelmää.

35 Erityisesti sähkön sisämarkkinoista 5.6.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/943 (EUVL 2019, L 158, s. 54) johdanto-osan 70 perustelukappaleesta on todettava, että siinä ainoastaan korostetaan tiiviin yhteistyön merkitystä jäsenvaltioiden, energiayhteisön sopimuspuolten ja muiden sellaisten kolmansien maiden välillä, jotka soveltavat kyseistä asetusta tai kuuluvat Manner-Euroopan synkronialueeseen.

36 Yhtäältä lainsäätäjän tahto edistää kansainvälistä yhteistyötä ja toisaalta se, että asetuksen 2017/2195 1 artiklassa rajoitetaan siinä säänneltyihin kauppapaikkoihin osallistuminen ainoastaan unionin siirtoverkonhaltijoihin, eivät ole ristiriidassa keskenään. Kyseisiin kauppapaikkoihin osallistuminen voi nimittäin perustua muuhun säännökseen kuin kyseisen asetuksen 1 artiklaan, kuten unionin ja asianomaisen kolmannen maan väliseen kansainväliseen sopimukseen, joka SEUT 216 artiklan 2 kohdan mukaan sitoo unionin toimielimiä ja joka on näin ollen ensisijainen unionin toimiin nähden (ks. tuomio 21.12.2011, Air Transport Association of America ym., C-366/10, EU:C:2011:864, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Tässä yhteydessä myöskään sitä, että asetuksen 2017/2195 23 artiklan, joka koskee kustannusten jakamista siirtoverkonhaltijoiden kesken eri jäsenvaltioissa, 3 kohdassa säädetään yhteisten kustannusten jakamisesta eurooppalaisiin kauppapaikkoihin jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa osallistuvien siirtoverkonhaltijoiden kesken, ei voida tulkita siten, että se itsessään antaisi kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoille oikeuden osallistua kauppapaikkoihin. Se on pikemminkin ymmärrettävä siten, että siinä selvennetään yksityiskohtaisia sääntöjä, joiden mukaisesti tällaiset kustannukset jaetaan asetuksen 2017/2195 1 artiklassa tarkoitettuihin kauppapaikkoihin osallistuvien unionin siirtoverkonhaltijoiden ja tällaisiin kauppapaikkoihin jonkin muun oikeusperustan nojalla osallistuvien kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoiden välillä.

38 Sähkön siirtoverkon käyttöä koskevista suuntaviivoista 2.8.2017 annetun komission asetuksen (EU) 2017/1485 (EUVL 2017, L 220, s. 1) johdanto-osan 15 perustelukappaleessa, johon kantaja viittaa, korostetaan nimenomaisesti tavoitetta tukea kolmansia maita kyseiseen asetukseen sisältyvien sääntöjen kaltaisten sääntöjen soveltamisessa. Lisäksi on niin, että vaikka kyseisessä asetuksessa korostetaan tavoitetta helpottaa unionin ja kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoiden välistä yhteistyötä verkon käyttövarmuuden osalta, tällainen yhteistyö ei välttämättä edellytä pääsyä asetuksessa 2017/2195 tarkoitettuihin kauppapaikkoihin, vaan yhteistyötä voidaan tehdä myös unionin siirtoverkonhaltijoiden ja asianomaisten kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoiden välisten sopimusten muodossa, kuten nimenomaisesti säädetään asetuksen 2017/1485 13 artiklassa, jonka mukaan on niin, että ”kun synkronialueeseen kuuluu sekä unionin että kolmannen maan siirtoverkonhaltijoita, kaikkien unionin siirtoverkonhaltijoiden kyseisellä synkronialueella on 18 kuukauden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta pyrittävä tekemään sellaisten kolmannen maan siirtoverkonhaltijoiden kanssa, joita tämä asetus ei sido, sopimus, joka muodostaa perustan käyttövarmuuteen liittyvälle yhteistyölle niiden kanssa ja jossa vahvistetaan menettelyt, joiden mukaisesti kolmannen maan siirtoverkonhaltijat voivat noudattaa tämän asetuksen mukaisia velvollisuuksia”.

39 Siitä, että IN-kauppapaikka ei kuulu asetuksen 2017/2195 1 artiklan 6 kohdassa käytetyn käsitteen ”tasesähkön standardituotteiden vaihdon eurooppalaiset kauppapaikat” piiriin, on vielä todettava, että se merkitsee ainoastaan sitä, että kantajan osallistumista ei voida hyväksyä komission saman asetuksen 1 artiklan 7 kohdan nojalla tekemällä päätöksellä, vaan se edellyttää toisen oikeusperustan olemassaoloa, kuten edellä 36 kohdassa selitetään.

40 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee arviointivirhettä sovellettaessa asetuksen 2019/942 28 artiklan 1 kohtaa käsiteltävän asian tilanteeseen

41 Kantaja väittää, että valituslautakunta sovelsi asetuksen 2019/942 28 artiklan 1 kohtaa virheellisesti katsoessaan, ettei päätöksellä 16/2022 muutettu selvästi kantajan oikeusasemaa. Ensimmäisessä osassa kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, ettei se katsonut, että kantajalla oli päätöksen 13/2020 nojalla oikeus osallistua IN-kauppapaikkaan. Toisessa osassa se katsoo, että valituslautakunta sivuutti virheellisesti päätöksen 16/2022 vaikutukset sopimuksiin, joiden osapuolena kantaja oli.

42 ACER, jota komissio tukee, vastaa muun muassa, että ensimmäinen osa perustuu virheelliseen olettamaan, jonka mukaan kantajalla oli oikeus osallistua IN-kauppapaikkaan päätöksen 13/2020 nojalla, koska tällainen osallistuminen saattoi perustua ainoastaan komission asetuksen 2017/2195 nojalla tekemään tätä koskevaan päätökseen. Se lisää, että siinä lainsäädännöllisessä asiayhteydessä, johon päätös 13/2020 liittyy, täytäntöönpanopuitteiden 3 artiklan 1 kohdan j alakohdassa oleva viittaus ”kolmansiin maihin” voitiin ymmärtää ainoastaan siten, että se koski unionin oikeutta soveltavia kolmansia maita. Kanneperusteen toisen osan osalta ACER riitauttaa sen tutkittavaksi ottamisen ja väittää, että kyseinen osa on joka tapauksessa hylättävä perusteettomana. Sen mielestä valituslautakunta totesi siten perustellusti, että yksityisoikeudellisiin sopimusjärjestelyihin ei voida vedota unionin oikeuden soveltamisen kyseenalaistamiseksi ja että kantaja väitti virheellisesti, että päätös 16/2022 saattaa pääsopimuksen ja IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen laillisuuden kyseenalaiseksi.

43 Valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 57–63 kohdassa, ettei päätöksellä 16/2022 ollut sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voisivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, perustelunaan ensinnäkin se, että kyseistä oikeudellista tilannetta ei säännelty päätöksillä 13/2020 ja 16/2022 vaan asetuksella 2017/2195, josta ilmenee, ettei kantajalla ollut oikeutta osallistua IN-kauppapaikkaan, toiseksi se, että koska tällaista päätökseen 13/2020 perustuvaa oikeutta ei ollut, ei voitu katsoa, että päätös 16/2022 koskisi kantajaa suoraan ja erikseen, ja kolmanneksi se, että kantajan aiempi osallistuminen kauppapaikkoja koskeviin hankkeisiin tai niihin liittyviin sopimuksiin oli merkityksetöntä.

44 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että toisen kanneperusteen kaksi osaa on käsiteltävä yhdessä ja näin ollen aluksi on tutkittava, voidaanko sen toinen osa ottaa tutkittavaksi, minkä ACER on riitauttanut.

ACERin riitauttama toisen osan tutkittavaksi ottaminen

45 ACER katsoo, että kanneperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta, koska kantaja ei toimittanut kannekirjelmänsä liitteenä jäljennöksiä IGCC:tä koskevasta yhteistyösopimuksesta ja pääsopimuksesta ja viittaa vain epämääräisesti ja yleisesti niiden sisältöön.

46 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota sovelletaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käytävään menettelyyn saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde sekä perusteet ja perustelut, joihin asiassa vedotaan, ja yhteenveto kyseisistä perusteista. Näiden mainintojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin yleinen tuomioistuin voi tarvittaessa ratkaista kanteen ilman muita tietoja. Oikeusvarmuuden ja hyvän lainkäytön takaamiseksi kanteen tutkittavaksi

ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ainakin pääpiirteittäin ilmi itse kannekirjelmästä ja ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi (ks. vastaavasti määräys 28.4.1993, De Hoe v. komissio, T-85/92, EU:C:1993:39, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kanteessa on näin ollen nimenomaisesti selitettävä kanteen perustana olevan oikeudellisen perusteen sisältö, eikä pelkkä ylimalkainen viittaaminen tällaiseen perusteeseen täytä työjärjestyksessä asetettuja vaatimuksia. Edellytykset ovat vastaavat, kun kanneperusteen tueksi esitetään väite (ks. tuomio 25.3.2015, Belgia v. komissio, T-538/11, EU:T:2015:188, 131 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja määräys 27.11.2020, PL v. komissio, T-728/19, ei julkaistu, EU:T:2020:575, 64 kohta).

47 Kanneperusteen toisessa osassa kantaja väittää ensinnäkin, että sillä on sopimusperusteinen oikeus osallistua IN-kauppapaikkaan pääsopimuksen ja IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen nojalla. Toiseksi se katsoo, että täytäntöönpanopuitteista, sellaisena kuin ne ovat päätöksen 16/2022 liitteessä, seuraa, että kantaja menettää tällaisen sopimusperusteisen oikeuden. Kolmanneksi se päättelee unionin yleisen tuomioistuimen 11.7.2007 antamassaan tuomiossa Alrosa v. komissio (T-170/06, EU:T:2007:220, 39 kohta) ja 12.12.2018 antamassaan tuomiossa Groupe Canal + v. komissio (T-873/16, EU:T:2018:904, 22–27 kohta) omaksumaa kantaa analogisesti soveltaen, että päätöksellä 16/2022 muutettiin sen oikeusasemaa selvästi.

48 On todettava, että tällainen perustelu on täysin työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukainen.

49 ACERin kyseenalaistus kohdistuu pikemminkin siihen, ettei kantaja esittänyt näyttöä tällaisen perustelun taustalla olevasta tosiseikkoja koskevasta olettamasta eli sopimusperusteisesta oikeudesta osallistua IN-kauppapaikkaan pääsopimuksen ja IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen nojalla, koska kantaja ei toimittanut kannekirjelmänsä liitteenä jäljennöksiä näistä asiakirjoista.

50 Pitää paikkansa, että kantaja ei esittänyt jäljennöksiä näistä sopimuksista kannekirjelmänsä liitteenä. Vastauskirjelmässään se perusteli jäljennösten puuttumista näiden asiakirjojen monimutkaisuudella ja pituudella sekä sillä, että niiden esittäminen oli sen mielestä tarpeetonta, mutta esitti niitä koskevan pyynnön saada esittää uutta näyttöä. Prosessinjohtotoimen jälkeen kantaja toimitti unionin yleiselle tuomioistuimelle jäljennökset IGCC:tä koskevasta yhteistyösopimuksesta ja pääsopimuksesta.

51 Työjärjestyksen 85 artiklan 1 kohdan mukaan ”todisteet ja pyynnöt näytön esittämiseksi on esitettävä ensimmäisessä kirjelmien vaihdossa”, ja sen 2 kohdan mukaan ”varsinaiset asianosaiset voivat vielä kantajan vastauksessa ja vastaajan vastauksessa esittää lausumiensa tueksi uusia todisteita ja pyytää saada esittää näyttöä, jos niiden esittämiseen vasta silloin on pätevä syy”.

52 On todettava, että kantaja perusteli viivästymisen näytön esittämistä koskevassa pyynnössään työjärjestyksen 85 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla korostamalla lähinnä katsovansa, ettei sen ollut tarpeen osoittaa, että sillä oli sopimusperusteinen oikeus osallistua IN-kauppapaikkaan.

53 Tältä osin on todettava, että kantaja on jo valituslautakunnalle tekemästään valituksesta lähtien väittänyt, että päätös 16/2022 vaikutti sen sopimusperusteisiin oikeuksiin, kuten valituslautakunta tiivisti riidanalaisen päätöksen 44 kohdassa. Valituslautakunta ei kyseenalaistanut näiden sopimusperusteisten oikeuksien aineellista paikkansapitävyyttä vaan hylkäsi tämän väitteen merkityksettömänä ja korosti riidanalaisen päätöksen 64 kohdassa, että aikaisempaan kauppapaikkahankkeisiin tai sopimusjärjestelyihin osallistumiseen ei voida vedota

tavalla, jolla voitaisiin kyseenalaistaa asetuksen 2017/2195 erityiset säännökset. Kantaja saattoi siis perustellusti katsoa, ettei sen tarvinnut osoittaa sellaisten sopimusperusteisten oikeuksien olemassaoloa, joiden aineellista paikkansapitävyyttä valituslautakunta ei ollut kyseenalaistanut.

54 ACERin esittämä oikeudenkäyntiväite on näin ollen hylättävä.

Kanneperusteen asiasisällön tutkiminen

55 Asetuksen 2019/942 28 artiklan, jonka otsikkona on ”Päätökset, joihin voidaan hakea muutosta”, 1 kohdassa säädetään, että ”luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, sääntelyviranomaiset mukaan lukien, voivat hakea muutosta 2 artiklan d alakohdassa tarkoitettuun päätökseen, joka on osoitettu näille tai joka koskee näitä suoraan ja erikseen, vaikka se olisi osoitettu muulle henkilölle”.

56 Koska kyseinen säännös on saanut vaikutteita kumoamiskanteen nostamista unionin tuomioistuimessa koskevasta säännöksestä ja erityisesti SEUT 263 artiklan neljännen kohdan ensimmäisestä osasta, sitä on tulkittava viimeksi mainittua määräystä koskevan oikeuskäytännön valossa.

57 Tältä osin on muistutettava yhtäältä, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kumoamiskanteen vain, jos kyseessä olevalla toimella on tarkoitus saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi. Toisaalta on todettava tarkemmin sellaisesta toimesta, jota ei ole osoitettu kantajalle, nostettavasta kumoamiskanteesta, että kyseinen vaatimus on osittain päällekkäinen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa asetettujen vaatimusten, joiden mukaan riidanalaisen toimen on koskettava kantajaa suoraan ja erikseen, kanssa (ks. vastaavasti tuomio 13.10.2011, Deutsche Post ja Saksa v. komissio, C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37 ja 38 kohta).

58 Siltä osin kuin on kyse edellytyksestä, jonka mukaan toimen on koskettava luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan, vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kyseinen edellytys vaatii täyttyäkseen sen, että toimella on oltava välittömiä vaikutuksia henkilön oikeusasemaan ja ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, lainkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. tuomio 13.3.2008, komissio v. Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Siltä osin kuin on kyse siitä, koskeeko toimi kantajaa erikseen, on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muu luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö kuin se, jolle toimi on osoitettu, voi väittää, että toimi koskee sitä erikseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla ainoastaan silloin, kun se vaikuttaa niiden oikeudelliseen asemaan niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (tuomio 15.7.1963, Plaumann v. komissio, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; ks. myös tuomio 27.2.2014, Stichting Woonlinie ym. v. komissio, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

60 Ensinnäkin on todettava, että riidanalaisen päätöksen perustelulla, jonka mukaan kantajan oikeusasemaa säännellään suoraan asetuksella 2017/2195 eikä päätöksillä 13/2020 ja 16/2022, ei voida perustella päätelmää, jonka mukaan valituslautakunnalle tehty valitus on jätettävä tutkimatta.

61 Koska asetuksen 2017/2195 22 artiklan 1 kohdassa säädetään täytäntöönpanopuitteita koskevan ehdotuksen tekemisestä ja hyväksymisestä ja koska päätös 16/2022 tehtiin tämän oikeusperustan nojalla, kantajalla oli oikeus riitauttaa sen laillisuus edellä 57–59 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä asetettujen edellytysten täyttyessä, riippumatta asetuksen 2017/2195 merkityksestä. Se, ettei asetuksessa 2017/2195 säädetä ensimmäiseen kanneperusteeseen annetussa vastauksessa esitetyistä syistä kantajan mahdollisuudesta osallistua IN-kauppapaikkaan, oli nimittäin merkityksellinen seikka kanteen aineellisen tutkimisen kannalta mutta ei sen tutkittavaksi ottamisen arvioinnin kannalta.

62 Toiseksi siitä, olisiko valituslautakunnan pitänyt katsoa, että päätös 16/2022 koski kantajaa suoraan ja erikseen, on ensinnäkin todettava, että kantajan väite, jonka mukaan kantaja on pääsopimuksen ja IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen osapuoli ja viimeksi mainitun sopimuksen ”osallistuva osapuoli” eli se käyttää IGCC:tä netotukseen – mikä on jatkunut maaliskuusta 2012 lähtien –, on aineellisesti paikkansapitävä.

63 Toiseksi on selvää, kuten täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan f alakohdasta, sellaisina kuin ne ovat sekä päätöksessä 13/2020 että päätöksessä 16/2022, ilmenee, että IGCC on IN-kauppapaikkaa kohti kehittyvä täytäntöönpanohanke.

64 Lisäksi IN-kauppapaikan täytäntöönpanopuitteiden hyväksyminen asetuksen 2017/2195 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti ei vienyt merkitystä sopimuksilta, joiden osapuolena kantaja on, koska niissä määrätään edelleen mainitun kauppapaikan toiminnasta täytäntöönpanopuitteiden mukaisena jatkumona. Yhtäältä pääsopimuksen, joka on yhteinen kaikille asetuksessa 2017/2195 tarkoitetuille kauppapaikoille, johdantokappaleesta ilmenee, että pääsopimuksen tarkoituksena on määrittää puitteet osapuolten vastavuoroisille velvoitteille, jotka koskevat kyseisten kauppapaikkojen kehittämistä, ylläpitoa ja käyttöä asetuksen 2017/2195 nojalla hyväksyttyjen täytäntöönpanopuitteiden mukaisesti. Toisaalta erityisesti IGCC:tä koskevasta yhteistyösopimuksesta on todettava, että sen johdantokappaleen kuudennessa kohdassa muistutetaan, että IGCC on IN-kauppapaikan perustamista koskeva täytäntöönpanohanke, ja johdantokappaleen 8 kohdassa, että täytäntöönpanohankkeen on oltava asetuksen 2017/2195 ja sen 22 artiklan 1 kohdan nojalla hyväksyttyjen täytäntöönpanopuitteiden mukainen.

65 Kolmanneksi on todettava, ettei päätöksen 13/2020 liitteenä olevista täytäntöönpanopuitteista ilmene selvästi, ettei kantaja voinut jatkaa osallistumistaan IN-kauppapaikkaan sopimusperusteisten oikeuksiensa nojalla ja että se saattoi siis katsoa, ettei päätös 13/2020 vaikuttanut sen oikeusasemaan. Täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan j alakohdan sanamuodossa (ks. edellä 7 kohta) nimittäin määritellään ”jäsenenä oleva siirtoverkonhaltija” siten, että se on liittynyt IN-kauppapaikkaan, ja määritelmään sisällytettiin nimenomaisesti ”useammasta siirtoverkonhaltijasta koostuvien [taajuudensäätö]alueiden siirtoverkonhaltijat”, kun taas ”osallistuva siirtoverkonhaltija” määriteltiin ”jäsenenä olevaksi siirtoverkonhaltijaksi, joka käyttää IN-kauppapaikkaa epätasapainon netotusprosessin toteuttamiseksi suunniteltuja tasesähkön vaihtoja varten”.

66 Lisäksi on niin, että vaikka täytäntöönpanopuitteiden säännösten tarkka merkitys on määritettävä asetuksen 2017/2195 säännösten valossa, koska ne annettiin kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan nojalla, tällaisen yhdenmukaisen tulkinnan ei voida katsoa poistavan kaikkia epäilyjä kantajan mahdollisuudesta jatkaa osallistumistaan IN-kauppapaikkaan sopimusperusteisten oikeuksien nojalla. Yhtäältä unionin tuomioistuimet eivät tuolloin vielä tulkinneet asetuksen 2017/2195 1 artiklaa. Toisaalta tapa, jolla kyseinen asetus on laadittu,

saattaa antaa kantajan ymmärtää, että sillä on mahdollisuus osallistua edelleen IN-kauppapaikkaan. Tämän puolesta puhuu muun muassa se, ettei kyseisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa viitata pelkästään unionin siirtoverkonhaltijoihin, se, että IN-kauppapaikka ei kuulu sen 1 artiklan 6 kohdassa käytetyn käsitteen ”tasesähkön standardituotteiden vaihdon eurooppalaiset kauppapaikat” piiriin, ja se, että sen 23 artiklan 3 kohdassa viitataan ”eurooppalaisiin kauppapaikkoihin osallistuviin siirtoverkonhaltijoihin”.

67 Tältä osin ei voida katsoa, että komission ja ACERin epävirallisilla kannanotoilla olisi hälvennetty tätä epäilystä päätöksen 13/2020 antamisajankohtana. Yhtäältä komission varapääjohtajan 1.7.2020 tietyille siirtoverkonhaltijoille osoittamasta kirjeestä on riittävää korostaa, että se koski muuta kysymystä kuin kantajan mahdollisuutta osallistua asetuksen 2017/2195 soveltamisalaan kuuluviin kauppapaikkoihin eli kolmansien maiden – mukaan lukien Sveitsi – siirtoverkonhaltijoiden sulkemista pois asetuksen 2019/943 35 artiklassa säädettyjen alueellinen koordinointikeskusten toiminnasta, eikä siinä viitattu asetukseen 2017/2195 eikä IN-kauppapaikkaan. Toisaalta ACERin Sähkö-ENTSOlle 24.11.2021 lähettämästä kirjeestä on mainittava, että vaikka se koskee nimenomaisesti sen mahdottomuutta, että kantaja osallistuisi asetuksessa 2017/2195 tarkoitettuihin kauppapaikkoihin, kirje toimitettiin sen jälkeen, kun määräaika sille, että päätöksestä 13/2020 on mahdollista tehdä valitus valituslautakunnalle, oli päättynyt.

68 ACER esitti vasta päätöksen 16/2022 antamisen yhteydessä virallisen kannanoton, jossa nimenomaisesti suljettiin pois kantajan mahdollisuus osallistua IN-kauppapaikkaan. Täytäntöönpanopuitteiden 2 artiklan 1 kohdan j alakohdassa (ks. edellä 10 kohta) nimittäin mainitaan nyttemmin nimenomaisesti, että ”jäsenenä olevan siirtoverkonhaltijan” käsitteeseen kuuluvat ainoastaan ne siirtoverkonhaltijat, joihin sovelletaan asetusta 2017/2195.

69 Näin ollen kantaja ei voi päätöksen 16/2022 jälkeen enää osallistua IN-kauppapaikkaan pääsopimuksen ja IGCC:tä koskevan yhteistyösopimuksen nojalla. Siten on katsottava, että kyseinen päätös estää kantajaa käyttämästä sopimusperusteisia oikeuksiaan ja että sillä on näin ollen välittömiä vaikutuksia kantajan oikeusasemaan edellä 58 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

70 Samoin on katsottava, että päätös 16/2022 vaikuttaa kantajaan sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista edellä 59 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

71 Kuten edellä 63 kohdassa korostettiin, koska IGCC on täytäntöönpanopuitteiden mukaan IN-kauppapaikkaa kohti kehittyvä hanke, kantaja on kyseiseen kauppapaikkaan vuodesta 2012 lähtien osallistuneena toimijana erilaisessa tilanteessa kuin muut kolmansien maiden siirtoverkonhaltijat, jotka eivät ole osallistuneet siihen.

72 Lisäksi kantaja on ainoana sveitsiläisenä siirtoverkonhaltijana erilaisessa tilanteessa kuin muiden kolmansien maiden siirtoverkonhaltijat, koska Sveitsin maantieteellisenä erityispiirteenä on se, että se on de facto unionin jäsenmaiden ympäröimä. Kun otetaan huomioon asetuksen 2017/2195 tarkoitus, sellaisena kuin sitä selvennetään kyseisen asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa, eli ”sähköjärjestelmän tasehallintaa koskevien yksityiskohtaisten suuntaviivojen, mukaan lukien taajuuden vakautusreservien, taajuuden palautusreservien ja korvaavien reservien hankintaa ja selvitystä koskevien yhteisten periaatteiden ja taajuuden palautusreservien ja korvaavien

reservien aktivointia koskevan yhteisen menetelmän vahvistaminen”, on katsottava, että kyseessä on tosiasiallinen tilanne, jonka perusteella kantaja erottuu muista kolmansien maiden siirtoverkonhaltijoista.

73 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että päätös 16/2022 koskee kantajaa suoraan ja erikseen, joten sillä oli edellä 57 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa sen etuihin.

74 Valituslautakunta sovelsi näin ollen asetuksen 2019/942 28 artiklan 1 kohtaa virheellisesti, kun se katsoi, että sille tehty valitus oli jätettävä tutkimatta.

75 Toinen kanneperuste on näin ollen hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava tarvitsematta tutkia kolmatta kanneperustetta.

Oikeudenkäyntikulut

76 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska ACER on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

77 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Komissio vastaa siten omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan unionin energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyöviraston (ACER) valituslautakunnan 29.6.2023 tekemä päätös A-009-2022 kumotaan.

2) ACER vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Swissgrid AG:n oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kukovec Meyer

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä lokakuuta 2025.

Allekirjoitukset